Sahneye Davet

Evvel zaman içinde, aydınlık bir perdenin arkasında sihirli bir gölge dünyası yaşardı. Bu dünyanın en okumuş adamı **Hacivat**, elinde ışıl ışıl parlayan eski bir kağıtla sahneye çıkageldi.

"Yar bana bir eğlence! Ah benim zeki dostum Karagöz, nerede kaldın?"

(Bugün bulduğum bu felsefe kağıdıyla mahallede benden daha akıllısı olmadığını herkese kanıtlayacağım!)

NotebookLM

Bilgeliğin Kibri

Hacivat, göğsünü kabartarak ve burnunu havaya dikerek elindeki kağıttaki derin bilgileri okumaya başladı. O kadar gururuydu ki, ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

"'Ben ki gölgelerin en bilgesi, her şeyin doğrusunu sadece ben bilirim!"

(Nasıl da güzel konuşuyorum, kesin herkes bana hayran kalacak.)

NotebookLM

Huysuz Bir Sabah

O sırada, ahşap evinin penceresinden başını uzatan Karagöz'ün uykusu fena halde bölünmüştü. Gözlerini ovuşturan kahramanımız, Hacivat'ın bu böbürlenmesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Ne bağırıyorsun Hacı Cavcav sabahın köründe! Yine ne yumurtluyorsun?"

(Eyvah, yine bilmiş bilmiş konuşup başımı ağrıtacak. Şuna bir ders versem iyi olacak.)

NotebookLM

Sahneye Atlayış

Karagöz bir hışımla pencereden sahneye doğru atladı. Rengarenk gölgesi perdede adeta bir kuş gibi süzülürken, asıl büyük fikir tartışmasının fitili de ateşlenmiş oldu.

Geldim ulan geldim! Ne var o elindeki parlayan kağıt parçasında?

(İnşallah yemek tarifi falandır, karnım da nasıl zil çalıyor...)

NotebookLM

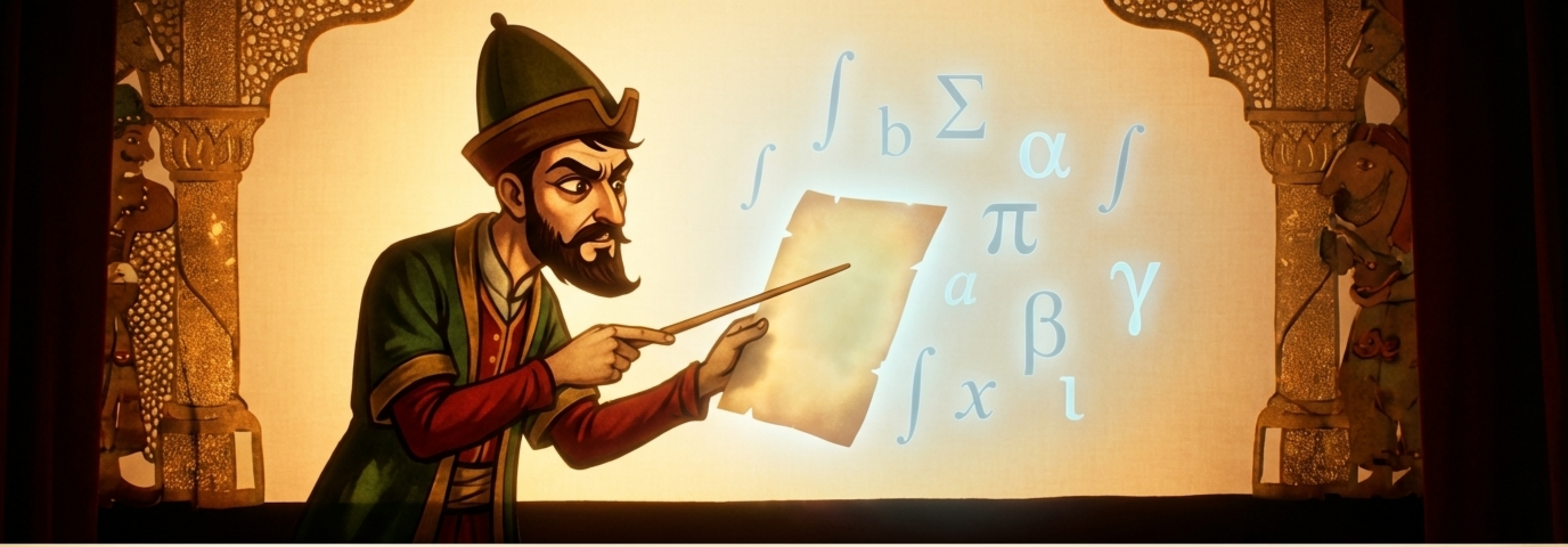

Birinci Deneme: Akıl ve Semboller

Hacivat, büyük filozof Sokrates'in fikirlerini anlatmaya karar verdi. Sorunu karmaşık semboller ve havada uçuşan harflerle çözebileceğini sanıyordu.

"Bak Karagözüm, bu büyük bir felsefe! Eğer bir insan doğruyu biliyorsa, yanlış yapması imkansızdır!"

(Böyle yüksek kelimeler kullanırsam bilgeliğim karşısında kesin boyun eğecek.)

NotebookLM

Havada Kalan Sorular

Ancak Karagöz'ün kafası fena halde karışmıştı. Hacivat'ın anlattığı süslü kelimeler, Karagöz'ün dünyasında hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Neyin fesi? Doğruyu bilen yanlış yola sapmaz mı dedin? Sen ne yediğini biliyor musun Hacı Cavcav!"

(Bu adamın aklı havada geziyor. İnsan bildiği halde hata yapmaz mı hiç?)

NotebookLM

İkinci Deneme: Kesin Kural

Hacivat pes etmedi. Parmağını bir öğretmen gibi sallayarak, kitabın tam ortasından, en iddialı kuralı söyledi.

"Dinle beni cahil dostum! Bilen adam asla kötü bir şey yapmaz. Kötülük sadece bilgisizlikten doğar!"

(İşte şimdi konuyu kökünden çözdüm, buna verecek hiçbir cevabı olamaz!)

NotebookLM

Beklenmedik Sınav

Karagöz bu süslü lafların doğru olup olmadığını hemen test etmek istedi. Elini havaya kaldırdığı gibi, Hacivat'ın **yanağına okkalı bir şamar indirdi**!

"Al sana bilgelik!"

(Madem her şeyi biliyorsun, bu tokadın geleceğini de bilip kaçsaydın ya!)

NotebookLM

Sarsılan Bilgelik

Neye uğradığını şaşıran Hacivat, çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruldu. O kadar şaşkındı ki, çok sevdiği şapkası bile başından fırlayıverdi.

“Aman Allah’ım! Ne yapıyorsun sen Karagöz!”

(Kitapta böyle bir şey yazmıyordu! Felsefe kağıdım nerede?)

NotebookLM

Çöken Teori

Yanağını tutan Hacivat çok öfkelenmişti. Söylediği bütün o havalı felsefi kurallar bir tokatla yerle bir olmuştu.

"Vurmanın kötü bir şey olduğunu biliyorsun da neden vuruyorsun bre cahil adam!"

(Kendi teorimi kendi ağzımla nasıl çürüttüm ben! Demek ki bilmek yetmiyormuş.)

NotebookLM

Üçüncü Deneme: Karagöz'ün Sırası

Karagöz, ellerini beline koydu ve perdeyi çınlatan o meşhur kahkahasını attı. Şimdi gerçek bir ders verme sırası ona gelmişti.

"Hah hah ha! Gördün mü Hacı Cavcav? Demek ki doğruyu bilmek, doğruyu yapmaya yetmiyormuş!"

(Sonunda şu okumuş adamın balonunu söndürmeyi başardım.)

NotebookLM

Kalbin Kilidi

Karagöz parmağıyla kalbini işaret etti. Orada altın gibi parlayan, görünmez bir kilit vardı. Karagöz, aklın bildiğini ancak kalbin ve iradenin uygulayabileceğini anlattı.

Aklınla kötülüğü bilirsin ama nefsini, yani iradeni zincirlemezsen, bildiğin halde o kötülüğü yine yaparsın!

(Biz okuma yazma bilmeyiz belki ama hayatın hamurunu kalbimizle yoğururuz.)

NotebookLM

Yeni Bir Uyanış

Hacivat sakalını sıvazlayarak derin bir düşünceye daldı. Karagöz'ün bu sade ama derin bilgeliği karşısında, etrafında uçuşan tüm o karmaşık semboller yavaşça silinip kayboldu.

Haklısın Karagözüm... Yalnızca bilmek yetmezmiş, o bilgiye yön verecek sağlam bir irade ve temiz bir kalp gerekirmiş.

(Bazen en büyük felsefeler, en sade insanların kalbinde gizlidir.)

NotebookLM

Akıl ve Kalbin Dengesi

İki eski dost, birlikte altından bir terazi tuttular. Terazinin bir kefesinde aklı, diğer kefesinde ise kalbi taşıyorlardı. Artık gölge dünyasında her şey kusursuz bir dengeye oturmuştu.

Akıl pusulamız, irade dümenimiz olsun!

(Birbirimizden ne kadar farklı olsak da, bir araya geldiğimizde tam bir insan oluyoruz.)

NotebookLM

“Veda Gülü”

Perde yavaşça kapanırken, gölgelerin ardında sevgi ve bilgeliği temsil eden kocaman, kırmızı bir gül motifi belirdi. Gökten üç elma düştü; biri aklına, biri kalbine, diğeri ise bu masalı okuyanların başına.

“Yıktın perdeyi eyledin viran, varayım sahibine haber vereyim heman! Hoşça kalın çocuklar!”

(Yarın yeni bir macerada görüşmek üzere...)

NotebookLM